

maal og Opstillingen af en Række Grund-sætninger ved den saakaldte Washington-Traktat af 1871, som gik ikke lidt videre, end det tidligere har været antaget baade i Henseende til, hvilke Handlinger der skal være forbudt, og ogsaa, og maaske især, i Henseende til det Ansvar, vedkommende Stat har for, at dens Undersaatter ikke indlade sig paa saadanne Ting, som ere stridende mod Neutraliteten. Det vil jo erindres, at England kom til at betale en Skadeserstatning til de nordamerikanske Fristater af nogle og halvtredsindstyve Millioner Kr. i Anledning af, at den engelske Regering formentlig ikke tilstrækkelig nøje havde paaset, at der ikke fra engelske Havne blev bragt Ammunition og andre Krigstornødheder til en Krydser ved Navn Alabama, som senere tilføjede Nordstaternes Handel meget betydelige Tab, Tab, der som sagt blev evaluerede til dette store Beløb.

De herhen hørende Regler ere for øvrigt i Princippet ikke ny, de betragtes jo kun som Deduktioner af, hvad der allerede i Forvejen maatte siges at ligge i Neutralitetens Begreb; men de ere dog blevene præciserede bestemtere. Den Lovbestemmelse, som vistnok nærmest har ligget til Grund paa dette Punkt, er den engelske Lov angaaende dette, som kaldes foreign enlistment act, og som oprindeligt er fra Aaret 1819, men som navnlig i Anledning af disse Diskussioner, som den amerikanske Krig havde fremkaldt, blev gennemset og fik en revideret Skikkelse i 1870; og denne Lov er for Resten igen taget netop fra en nordamerikansk Lov af samme Indhold, som udkom i Aaret 1818. Det er altsaa Sætninger, som vistnok nu maa siges alle sammen at være anerkendte som Kray, der stilles til de neutrale Stater, og hvis Ikke-lagttagelse vil kunne paaføre dem store Ubehageligheder. Ikke alene vil Forholdet jo være det, at private, som indlade sig paa at foretage disse forbudne Handlinger, ville udsætte sig for Ubehageligheder, idet de dels kunne udsætte sig for at blive tagne til Fange og fængslede, hvis man fra den paagældende krigsførende Magts Side kan faa fat paa dem, dels ville udsætte sig for Konfiskation af de Genstande, som de ulovlig ville tilføre en

krigsførende Magt, men, som det Eksempel, jeg nævnte, viser, gaas der videre endnu. Der paalægges nemlig selve Staten et Ansvar for, at den Slags Handlinger ikke foretages af dens Undersaatter, og det betragtes ikke som en tilstrækkelig Undskyldning fra den paagældende Stats Side, at dens Love ikke indeholde Hjemmel for Staten til at gribe ind, thi dertil svares der fra det folkeretlige Standpunkt: Det maa du sørge for, at dine Love indeholde, og hvis du ikke gør det, maa du lide derunder.

Vor Lovgivning er jo paa dette Punkt meget tilbage i Tiden og staar paa et forældet Standpunkt, som for Resten vil sagtens er det samme Standpunkt, som tidligere var det almindelige. De Lovbestemmelser, vi have, ere hovedsagelig en Forordning af 4de Maj 1803, som blev foranlediget ved de Napoleonske Krige. Denne Forordning rammer egentlig kun et mindre Antal af de Handlinger, som der her er Tale om. Den tager nærmest kun Sigte paa Søkrige og rammer altsaa egentlig nærmest kun de Forseelser, som begaas af søfarende eller af handlende, og derfor kommer den ingenlunde til at strække sig tilstrækkelig vidt. Den vilde f. Eks. næppe kunne komme til at ramme det Forhold, som England kom til at bløde for, nemlig at der fra vore Havne ydedes Hjælp til at udruste Ekspeditioner for den ene eller den anden af de fjendtlige Magter. Dernæst er ogsaa den Straffebestemmelse, som Forordningen sætter, ikke meget bestemt. For det første ser den i sin Form underlig ud for os; der er formodentlig ikke ret mange af de Herrer, som egentlig forstaa, hvad det vil sige, at de vedkommende skulle straffes som „Kgl. Mandaters modtvillige Overtrædere“. Men Jurister vide naturligvis nok, hvad det vil sige. Det er en Henviisning til Danske Lovs 1—1—5 og 6, og Bestemmelsen vil sige, at den paagældende skal straffes som den straffes, der ikke adlyder en af Kongen til ham udstedt Befaling, og den Straf, som paa de nævnte Steder foreskrives derfor, er, at den paagældende, hvis han er Embedsmand, skal miste sit Embede, og hvis han ikke er Embedsmand, skal straffes paa Formue, det vil sige med Bøder. Det er ogsaa,